

14 Ιανουαρίου 2024

## † Γέρ. Εφραίμ Φιλοθείτης-Αριζονίτης: Μνήμη Δικαίου· Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης (1910-2001) [μέρος 1ο]

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Εφραίμ Φιλοθείτης-Αριζονίτης](#) / [Γέρ. Χαράλαμπος Διονυσιάτης](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)





«Στις 13 Σεπτεμβρίου του 1950 (νέο ημερολόγιο), έφθασε ο Χαράλαμπος στο Άγιον Όρος και την επομένη ήρθε να επισκεφθεί τον Γέρο- Αρσένιο, που ήταν θείος και νονός του.

Η οικογένεια του Χαράλαμπου καταγόταν από τον ευλογημένο Πόντο. Με τις Τουρκικές πιέσεις όμως του 1880, ολόκληρη η οικογένειά του, μαζί με χιλιάδες άλλους Ποντίους, πέρασαν απέναντι στην νότιο Ρωσία. Έτσι, ο Χαράλαμπος γεννήθηκε στην Ορθόδοξη Ρωσία το 1910, και βαπτίσθηκε από το θείο του, τον μετέπειτα μοναχό Αρσένιο.

Εξ αιτίας της κομμουνιστικής επανάστασεως... η οικογένειά του μετώκησε. Ενώ λοιπόν ήταν ήδη δώδεκα ετών, το 1922, η οικογένειά του έφθασε στο Αρκαδικό της Δράμας. Ο Χαράλαμπος γράφτηκε στο Δημοτικό σχολείο και ήταν πολύ καλός μαθητής. Έκανε και δύο χρόνια στο Γυμνάσιο με εξαιρετικές επιδόσεις, αλλά τα χρόνια ήταν δύσκολα και χρειάστηκε να σταματήσει τις σπουδές του, για να βοηθήσει τον πατέρα του.

Λέγεται όμως, ότι και ο πατήρ Αρσένιος είχε γράψει στον Λεωνίδα να βγάλει τον Χαράλαμπο από το σχολείο, διότι από το Άγιον Όρος είχε «δει» πως κάτι παρές στο σχολείο πολύ θα τον ζημίωναν πνευματικά...Κατά θεία νεύση, γνωρίστηκε με κάποιον ευλαβέστατο Ρώσο, ονομαζόμενον Ηλία, ο οποίος και τον δίδαξε να αγωνίζεται με την ευχούλα. Ο κυρ- Ηλίας χρημάτισε κάτι σαν Γέροντας του κοσμικού Χαράλαμπου.



Ο Χαράλαμπος υπηρέτησε στον στρατό και πολέμησε στο Αλβανικό μέτωπο εναντίον των Ιταλών με το βαθμό του δεκανέα...Την Κυριακή της 6ης Απριλίου το 1941 οι Γερμανοί εισέβαλαν αστραπιαίως στην Ελλάδα, έχοντας για εφεδρείες τις Βουλγαρικές δυνάμεις...

Η ανατολική Μακεδονία και η Θράκη, δόθηκαν στους Βουλγάρους...Στις χαλεπές αυτές ημέρες συνελήφθη και ο Χαράλαμπος με άλλους συμπατριώτες του και ωδηγήθηκαν από τους Βουλγάρους για εκτέλεση. Τότε επικαλέσθηκε σε βοήθεια τον «αιχμαλώτων ελευθερωτή», Μεγαλομάρτυρα άγιο Γεώργιο, κάνοντας τάμα πως εάν τον σώσει θα γίνει μοναχός. Πράγματι με άμεση θαυματουργική και οφθαλμοφανή επέμβαση του αγίου Γεωργίου σύντομα αφέθηκε ελεύθερος αυτός και οι άλλοι. Από τότε η καρδιά του πλέον δόθηκε εξ ολοκλήρου στον Χριστό μας. Μα ένα σωρό εμπόδια ξεφύτρωσαν στον δρόμο του...

Όταν ενηλικιώθηκαν και σπούδασαν τα αδέρφια του, θέλησε πλέον να εκπληρώσει

την υπόσχεσή του και να γίνει μοναχός. Αλλά δεν τον άφηναν οι συμπατριώτες του, διότι έλεγαν πως τον είχαν ανάγκη...

Τελικά την Τρίτη της 13ης Σεπτεμβρίου του 1950, έφθασε ο μεσήλικας πλέον Χαράλαμπος στο Άγιον Όρος, με τελικό σκοπό να μονάσει κοντά στον θείο και νονό του, πατέρα Αρσένιο. Την άλλη μέρα κιόλας της αφίξεώς του, την ημέρα της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, κίνησε για την Αγία Άννα.

Ο ίδιος διηγείται τις πρώτες ημέρες του ως εξής: « Πλησιάζω, λοιπόν, και βλέπω ένα μεσήλικα, ρακένδυτο μοναχό, ξυπόλυτο, ξεσκέπαστο και μ' ένα ράσο ξεσχισμένο. Με πέρασε στην σπηλιά του, και τι να δω! Μια στενή σπηλιά, μισοσκότεινη, ανεπιμέλητη, γεμάτη αράχνες και σκουπίδια. Πάνω σ' ένα τσουβάλι κοιμόταν!

Μόλις, λοιπόν έμαθα πως ο εν λόγω μοναχός ήταν ο πατήρ Αθανάσιος από τη συνοδεία του Γέροντος Ιωσήφ, ξαφνιάστηκα. « Τι καλόγεροι είναι αυτοί;» Τα' χασα. «Τέτοια καλογερική θα κάνω;» άρχισα να διερωτώμαι...Και ενώ σκεπτόμουν απελπισμένος αυτά, μου λέει με πολλή ευγένεια ο πατήρ Αθανάσιος. Έλα, έλα. Έλα να σε πάω. Τον Γέροντα θέλεις; Τον πατέρα Αρσένιο; Εγώ βλέποντας τον έτσι ξυπόλυτον απελπίσθηκα».



Με αυτές τις εντυπώσεις, λοιπόν κίνησε για τον Γέροντα Ιωσήφ...

« Την πρώτη βραδυά με είχε αφήσει και κοιμήθηκα. Την δεύτερη βραδυά, αφού κοιμηθήκαμε και κατόπιν ξυπνήσαμε, λέει ο Γέροντας για να με δοκιμάσει: Εμείς εδώ ζούμε πολύ σκληρά, εσύ δεν φαντάζομαι να μπορέσεις.

Θα δοκιμάσω, Γέροντα.

Ο θεός σου κάνει τρεις χιλιάδες μετάνοιες κάθε βράδυ, εσύ μπορείς;

Θα δοκιμάσω, Γέροντα.

Πάτερ Αρσένιε, πάρ'τον και πηγαίνετε να κάνετε από 3000 μετάνοιες. Να δούμε πόσες μετάνοιες θα κάνει.

Αρχίσαμε λοιπόν, να κάνω μετάνοιες και τελειώνει πρώτος ο Γερο-Αρσένιος. Εμένα μου έμεναν ακόμα άλλες πενήντα μετάνοιες. Αλλά η αλήθεια είναι ότι του Γερο-Αρσένιου το έδαφος ήταν λίγο ανηφορικό, ενώ εμένα ίσιο. Τελείωσα και με φώναξε ο Γέροντας.

-Πως βλέπεις, Χαράλαμπε, τα πράγματα; Θ' αντέξεις;

- Έτσι θα πάμε; Ρωτώ.

- Τι είναι; Ρωτά ο Γέροντας.

- Πρός το παρόν δεν δυσκολεύθηκα. Στο μέλλον δεν ξέρω.

- Λοιπόν θέλεις να δοκιμάσεις;

- Ναι Γέροντα, γι' αυτό ήλθα...»

Ο Γέροντας ως διορατικός που ήταν, με τους πνευματικούς του οφθαλμούς είχε δει όλη την μελλοντική εξέλιξη και προκοπή του υποψηφίου και δεν τον άφηνε να φύγει από κοντά του. Έτσι πάλαιψε αρκετά και τελικά ο Χαράλαμπος «έχασε» την μάχη, είπε το «ναι» και έμεινε έκτοτε κοντά στον Γέροντα μας μέχρι την οσιακή κοίμησή του.

*συνεχίζεται...*